

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. március 10.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A MIATYÁNK I.

Énekek: 77,1; 483,1-5; 250; 266

Lekció: 1 Krón 29,11-18

Alapige: Mt 6,9

Imádkozzunk!

Köszönjük mennyei Édesatyánk, hogy Téged szólíthatunk meg, Hozzád fordulhatunk, akié a fenség, a hatalom, a tisztesség, és engedd meg, hogy Tiéd legyen a hálaadás, szívünk minden hódolata. Köszönjük, hogy így ismerhetünk Téged, mert megismertetted magad Velünk, és engedd, hogy mivel ismerünk Téged, egyre inkább bízunk Benned, és egyre jobban bízunk mindent Rád a mi életünkben egészen addig, míg el nem tudjuk mondani: mindent Te és semmit én.

Köszönjük, hogy Eléd járulhatunk, nemcsak hódolatunkkal ezen a reggelen, hanem bűnbánatunkkal is. Megvalljuk Előtted az elmúlt napok, az elmúlt hét minden engedetlenségét. Amikor levettük Rólad a mi tekintetünket; amikor nem számoltunk Veled; amikor elfelejtkeztünk Rólad; amiért meglóptuk a Te dicsőségedet; amiért nem Te voltál a minden mindenekben, hanem magunk körül forogtunk, saját dolgainkkal voltunk elfoglalva, saját céljaink lebegtek szemünk előtt. Megvalljuk Neked, Urunk, hogy hálás a szívünk, hogy mindezek ellenére jöhetünk Hozzád. Nemcsak azt köszönjük, hogy mindezzel jöhetünk, hanem azt is, hogy mindezek ellenére elfogadsz bennünket úgy, amint vagyunk.

Köszönjük Jézus Krisztus váltságát, golgotai kereszthalálát, amely örökre tökéletessé tette a megszentelteket. Köszönjük azt az egyszerű, tökéletes áldozatot, melyet elfogadtál, a feltámadás igazságát és tényét, hogy a Jézus Krisztus által megszerzett javakat a Te gyermekeidnek adod, és azzal gazdagítasz meg bennünket.

Kérünk Téged, Urunk, most, és könyörgünk Hozzád a megszólaló igéért. Köszönjük, hogy ha Te szólsz hozzánk, az mindig a Te szeretetednek, különös irgalmadnak a jele. Köszönjük, hogy személyesen ismersz bennünket és tudod a mi dolgainkat. Megint csak köszönjük, hogy ennek ellenére tanácsolsz, magadhoz hívsz, figyelmeztetsz, megtérésre indítasz. Kérünk, adj most nekünk szent lelkiületet, szent érzéseket, Urunk, hogy a földtől elszakadjunk, csak Tehozzád ragaszkodjunk! Hogy mindazt, amivel idejöttünk, gondolatban, ami talán ezen a mai reggelen is történt körülöttünk, az ne legyen fontosabb, hanem egy legyen fontos, hogy szólj Uram, mert hallja a te szolgád!
Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a Máté írása szerinti evangélium 6. fejezetének a 9. verséből, ahol ezt olvassuk; Jézus Krisztus mondja: *„Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved.”*

Többen felvetették a gyülekezetben már az elmúlt hónapokban, sőt az elmúlt években is, hogy jó lenne egyszer a Miatyánkot, az úri imádságot elővenni egy igehirdetés sorozat keretében. Ezt mindig elodáztam, de most aztán az elmúlt héten egy beszélgetés során előjött ismét ennek a szükségessége. Megnéztem, hogy utoljára majdnem húsz évvel ezelőtt hangzott el a gyülekezetben prédikáció sorozat a Miatyánkról. Ez azért is nagyon fontos, mert ez az imádság az, amelyet sokszor gépiesen mondunk, és nagyon sokszor, valljuk meg őszintén, nem figyelünk oda az igazi tartalmára és üzenetére. Éppen ezért, testvérek, néhány vasárnapon keresztül megnézzük ennek az imádságnak a tartalmát, hogy Jézus Krisztus mire is gondolt, amikor az Övéinek azt mondta: *„Ti azért így imádkozzatok...”*

Valakitől hallottam, hogy a reformátusoknál ez az egyetlen kötött imádság, de hadd mondjam a testvéreknek, hogy nálunk nincs kötött imádság, mert a Bibliában sincs kötött imádság. Erre nagyon szép példa, hogy amikor Jézus Krisztus később elmondja ezt az imádságot az Övéinek – erről meg Lukács evangéliumában olvasunk –, már ott sem így mondja. Ugyanazt mondja, de nem ugyanúgy mondja. A Biblia nagy üzenete számunkra, hogy a Bibliában valóban nincs kötött imádság, mert az imádság soha nem szöveghez, hanem mindig Jézushoz kötött. Tehát az úri imádság sem kötött imádság.

Még az előző gyülekezetünkben történt, hogy egyszer valamilyen különleges alkalom volt, nem egy szokványos vasárnap délelőtti istentisztelet, és emlékszem, hogy amikor kezet fogtam az ajtóban, akkor az egyik férfi mondta: a Miatyánkot azért elmondhattuk volna! Valahogy kimaradt a Miatyánk az istentiszteletből, és én hirtelen azt válaszoltam neki: kétszer is elmondtuk! Nem ugyanazt mondtuk szó szerint, de ugyanúgy imádkoztunk, ahogy Jé-

zus Krisztus tanított bennünket imádkozni, tudniillik, az istentisztelet két imádságában!

Jézus Krisztus azzal kezdi, hogy „Ti azért így imádkozzatok...” Álljunk meg itt ennél, hogy ki ez a „ti”? Vajon mindenki imádkozik-e, aki úgy gondolja, hogy imádkozik? Isten igéje azt mondja, hogy nem, és tanuljuk meg azt, hogy az imádság, az Isten gyermekeinek *kiváltsága, lehetősége és kötelessége*. Jézus Krisztus leszűkíti a kört, és azt mondja: ti. Nem azt mondja, hogy mindenki így imádkozzon, vagy mindenki ezt mondhatja, hanem, amikor odafordul az Övéi felé, azt mondja: ti.

Az imádságot így lehetne definiálni: „A Szentlélek azon munkája a hívő szívében, mellyel Istent a Jézus Krisztus által, az Ő tökéletességeiben imádják, az Ő jótéteményeiért hálát ad, és mindazokat a jókat kéri Tőle, amelyek Neki dicsőségesek – mármint az Úrnak –, az imádkozónak és felebarátainak pedig testére, lelkére nézve hasznosak és szükségesek.” Összefoglalva: Istent az ő tökéletességeiben imádják. A Biblia nem Isten tulajdonságainak hívja azokat a jelzőket, amelyeket így ismerünk, hogy mindenható, mindentudó, mindenütt jelenvaló, hanem úgy nevezi, hogy „tökéletességek”. Jótéteményéért hálát ad – mert először mindig visszafelé nézünk, amit eddig kaptunk Tőle -, és aztán azokat kérjük, amelyek Neki dicsőségesek, az Ő dicsőségét szolgálják, és amelyek nekünk, az imádkozónak és a testvéreknek testére, lelkére nézve hasznosak és szükségesek.

Amikor Anániást oda küldi Isten Saulhoz a damaszkuszi történés után, akkor Isten azt mondja: menj oda nyugodtan, íme, imádkozik! Most már imádkozik! Miért? Saul nem tudott addig imádkozni, mint rabbi, mint a teológia doktora? Dehogynem tudott, de Isten mégis azt mondja: most már imádkozik! Azt mondták a reformátorok: „Az imádság kútfeje nem a száj, hanem a szív, és minél nagyobb a kútfő, annál inkább ömlik az Isten dicséretének, magasztalásának és a hálának a szava.”

A Heidelbergi Kátéban úgy van írva, hogy „az imádság legfőbb része annak a hálának, amit Isten vár tőlünk.” Ezért az imádságnak van oka és van célja. Az imádság oka az Isten szabadítása; az imádság célja pedig az, hogy táplálja az istenfélelmet, a hitet és a bizalmat az Úr felé a mi életünkben. Az, hogy „Mi Atyánk”, az nem az úri imádságnak az első két szava, hanem nyitánya ennek az egész imádságnak. Olyan, mint az ajtó: beenged, vagy kizár. Ha kinyílik, akkor beenged valakit, ha bezáródik, akkor pedig kizár valakit. Ez a két szó a Miatyánk elején, hogy „Mi Atyánk”, olyan, mint az ajtó. Az Isten gyermekét beengedi a kegyelem királyi trónusához, aki pedig nem az Övé, azt kizárja. Nem mi zárjuk ki, tévedés ne essék, hanem maga a mi Atyánk zár ki mindenkit, aki nem Jézusé!

Ez a két szó azért olyan, mint az ajtó, és azért csak Isten gyermekeit enged be a kegyelem trónusához, mert ez az imádság arra utal rögtön az elején, hogy a *hívő embernek Istennel egy rendezett viszonya van Jézus által*.

A bűnbe esett ember odamehetne úgy Istenhez, hogy „Atyám”? Sokkal inkább úgy mehetne oda, hogy „nem vagyok méltó, hogy fiadnak hívattassam”! Vagyis, a Miatyánk első két szava tudatosítja bennünk *elveszett és kegyelemből visszafogadott állapotunkat*, mert a rendezett jogviszony Istennel mindig ez. Tudatosítja elveszett, de kegyelemből visszafogadott állapotunkat, hogy Jézusért fiúvá fogadtattunk. Tehát, aki a Miatyánkot elkezd mondani, hogy „Mi Atyánk”, annak legyen ott a szívében ez a meggyőződés, hogy Jézusért fiúvá fogadtattam.

János evangéliuma 1. fejezetének a 12. verse után olvassuk a következőket. Azt mondja: de mindazoknak, akik befogadták Jézust, akik hisznek az ő nevében, „hatalmat adott, hogy Isten gyermekeivé legyenek. Akik nem vérből, sem a test akaratából, sem férfiú indulatjából, hanem Istentől születtek.” Tehát, amikor valaki azt mondja, hogy „mi Atyánk”, akkor annak, ha valóban kinyílik a menny ajtaja, az azért van, mert Isten újjászülte őt élő reménységre! Benne van az újjászületésünk, testvérek, hogy Isten könyörült rajtunk, és nem engedett abban az állapotban maradni, amelybe születünk, amelyben benne voltunk, melyet egyetlen szó jellemzett, hogy „elveszett”.

Tehát, a Lukács evangéliuma 15. fejezete szerint ettől kezdve én megtalált ember vagyok: „Jézus engem megtalált, és mindörökké hón szeret.” Éppen ezért, ugyanerről beszélnek a Galáciabeliekhez írt levél 4. fejezetében a 4-7. versek is a mi számunkra: „De amikor azonban eljött az idő teljessége, elküldte Isten az ő Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot. Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldte Fiának Lelkét a szívünkbe, aki ezt kiáltja: Abbá, Atya! Azért nem vagy többé szolga, hanem fiú, ha pedig fiú, akkor Isten akaratából örökös is.” Azért is igaz ez, mert a Rómabeliekhez írt levél meg azt mondja, hogy akiben nincs meg az Ő lelke, az nem az Övé.

Tehát, amikor kiejtem azt, hogy „Mi Atyánk”, akkor a Biblia egyik legnagyobb igazságát mondom ki, hogy *én az Úré vagyok*. Őhöz tartozom, életemben és halálomban ez az egyetlen vigaszom, hogy testestől és lelkestől engem megváltott, és én az Övé vagyok. Tehát, felhatalmazást kaptunk Jézustól arra, hogy így kiáltsunk Hozzá: „Abbá, Atya!” Nem kivenni akarjuk az emberek szájából a Miatyánkot, hanem éppen arra sarkallni ezáltal, hogy „higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülsz!” És, hogy „lakozzék Krisztus hit által a ti szívetekben!”

Aztán, azt mondja Jézus, hogy ti így imádkozzatok: „Mi Atyánk...”, és amikor Jézus imádkozott, akkor Ő mindig úgy szólította meg az Atyát, hogy „Atyám”! Azt mondja: ti meg úgy imádkoztatok, hogy „mi Atyánk”, azért, mert ezzel Jézus el akarta mondani, hogy Neki másképpen atyja az Atya, mint nekünk. Mondok egy másik példát rá, amikor azt mondja: „felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz”, és nem azt mondja, hogy felmegyek a mi Atyánkhoz, mert Jézus Krisztus ugyan bűnné lett érettünk, de Ő a Szent-

háromság második személye. Ő máshogy Fia Istennek: örök természet szerint való Fia, bennünket pedig kegyelemből fogadott gyermekeivé. Ő azt mondta, hogy „Atyám”, „ti meg azt mondjátok: *mi* Atyánk”!

Vagyis, nem lehet az a kapcsolat a megváltott ember és az Atya között, mint ami Jézus és az Atya között van, hiszen Ő azt mondta, hogy „én és az Atya egy vagyunk”. Közülünk senki nem tudja elmondani, hogy „én és az Atya egy vagyunk”, de Jézus igen. „Aki engem látott, látta az Atyát.” Itt tehát megint csak azzal kell szembesülnünk, hogy bűnös voltunk ellenére gyermekeivé fogadott. Olyan láthatatlan világ vesz körül, ha ezt kimondjuk, hogy „Mi Atyánk”, amelyben olyan Isten az Úr, aki Atyám, és olyan Atyám van, aki Isten.

Aztán, testvéreim, amikor Jézus többes szám első személyt használ, az nemcsak olyan, mint az ajtó, hogy beenged vagy kizár bennünket, *hanem összeköt és elválaszt*. Tudniillik, végigvonul az imádságon ez a többes szám első személyben elhangzó kérés: a mi kenyerünket add meg; a mi vétkeinket bocsásd meg; ne vígy minket kísértésbe! Amikor Jézus ezt mondja, hogy „mi Atyánk”, ezzel arra figyelmeztet, hogy *neked nemcsak megváltó Istened van, hanem megváltott testvéreid is vannak!* A testvériség fogalmát sokan tűzték a zászlajukra; forradalmak, eszmék, eszmények. Szabadság, egyenlőség, testvériség! Milyen szép szavak, de az a baj, hogy a forradalmak ezt a testvériséget Jézus nélkül, sőt, nemcsak Jézus nélkül, hanem Jézus ellenére akarták elérni! És amikor te azt mondod, hogy „mi Atyánk”, akkor gondolj arra, hogy ezt a testvériséget Jézus nem a zászlajára tűzte, hanem a golgotai keresztre által szerezte meg! A forradalmak csak odaírták a zászlóra, Jézus meg odavitte a keresztre!

Sokan csak úgy élnek, hogy nekik van Atyjuk, de azt mondja Jézus: te úgy élj, hogy neked vannak testvéreid is; hogy van gyülekezet; hogy van szentek közössége; hogy van egyház; hogy van Krisztus-test, amibe Ő betagol engem! Ahol nem mondhatja egyik a másiknak, hogy „nincs rád szükségem”, mert amikor Jézus azt mondja, hogy „mi”, akkor gondolj a testvéredre! Akkor gondolj arra, hogy „ki az én felebarátom”! Akkor gondolj arra, hogy Jézus Krisztus úgy fogta össze a törvényt, hogy legyen Atyád – szeresd az Urat, a te Istenedet; és legyenek testvéreid – szeresd felebarátodat! Gondolj arra, hogy Jézus Krisztus igéjében teljesedik be a Tízparancsolat két kőtáblája, hogy van Atyád, aki titkon néz és megfizet néked nyilván, és vannak testvéreid, akikkel együtt élhetsz, vagy néha együtt kell élned, még akkor is, hogyha nehezen megy! Mert az egyik ilyen, a másik olyan; nehezen értünk szót, lehet szimpatikus vagy nem szimpatikus. Jézus nem azt mondja, hogy imádkozz azzal, aki szimpatikus, hanem imádkozz azzal, aki testvéred! Akikkel egy Lélekkel itattattál meg, és akik ugyanazt a drága hitet nyerték!

Ez megint csak összeköt és elválaszt. Azoktól választ el, akik nem ezt a drága hitet nyerték. Amit Isten összekötött, azt össze lehet kötni. Amit Isten

egybeszerkesztett, összekötött, azt nem választhatjuk szét, de amit az Isten szétválasztott, azt viszont nem köthetjük egybe. Ebben, hogy „mi Atyánk”, benne van, hogy ez valakitől elválaszt, mert akik nem az Atyát szólítják meg, hanem mást, akik nem a Szentháromság Isten személyeit szólítják meg, azoktól elválaszt. Nem is bennünket választ el tőlük – nagy különbség –, hanem őket választja el tőlünk, mert Jézus mondja így: „ti így imádkoztatok...”!

Jézus nem azt mondta, hogy bárkihez imádkozhattok, hanem Jézus azt mondta: ti szólítsátok meg az Atyát! Nektek van egy élő Istenetek! Többek között ez is az egyik különbség a meditáció és az imádság között. Az imádság nem azt jelenti, hogy én csendben mondom akármit, hanem Jézus elmondja, hogy te mi mentén mondjál valamit; kit szólítasz meg; ki előtt állsz; kivel vagy beszélő viszonyban; ki a te Istened. Vannak tehát testvéreink. A nacionalista és egyéb mozgalmak szabadságot akartak, és így lett a legnagyobb kötöttség! Egyenlőséget akartak, és égbe kiáltott az egyenlőtlenség! Testvériséget akartak, és ölték egymást az emberek! Ez azonban, hogy „mi Atyánk”, azt jelenti, hogy *Jézusban a testvéri közösség nem elérendő cél, hanem megkapott ajándék*. Mi nem azért imádkozunk, hogy ez a testvériség létre jöjjön, hanem hálát adunk, hogy Jézusban ez már megvan. Azon nyomban megvalósul, mihelyt újjászülsz, mihelyt beiktat engem az anyaszentegyházba; bevesz az Ő testébe. A mi Atyánk felszámolja az önző és öncélú hívóséget. Éppen ezért odakényszerít és munkálja azt, hogy szeresd felebarátodat, mint magadat!

Valaki azt kérdezte, hogy akkor a Miatyánkot nem is lehet magányosan imádkozni? Mert a Máté evangéliumában az van, hogy „menj be a te belső szobádba, zárd be a te ajtódat”; „kérjétek, könyörögjétek, imádkozzatok!” Akkor a Miatyánkot nem lehet magányosan imádkozni? De lehet, de akkor is úgy imádkozom, mint egy közösség tagja! Akiben nincs meg ez a buzgó szeretet a másik testvér felé, az megcsúfolja az Urat, amikor kimondja, hogy „mi Atyánk”.

Végül hozzáteszi Jézus: „aki a mennyekben vagy”. Miért? Hiszen azt mondja az ige, hogy Istent az egek egei sem fogadják be. Ő a teremtett világ létrehozója és megtartója. Ez nem azt jelenti, hogy a mennyekben van, mert a mindenütt jelenvalóság az azt jelenti, hogy betölt eget és földet. Mégis miért mondja azt, hogy „aki a mennyekben vagy”? Azért, hogy Isten mennyei felségéről ne földhöz ragadtan gondolkozzunk. Ne földi képünk vagy elgondolásunk legyen Róla, mert Isten a láthatatlan világhoz tartozik, amelyet hit által értünk meg. Ez pedig a mi hitünk miatt fontos. A mi Atyánk, aki a mennyekben van, ezzel irányultságunkat igazítja, hogy az odafenn valókkal törődjünk, ne a földiekkel. Vagy, ahogy az egyik szép énekben énekeljük: „Mit bánkódnál, menny-fia?” A mennyeiek töltsenek be, ahol az igazi hazánk van; ahonnan „minden jó adomány és tökéletes ajándék” Ő tőle, „a világosság Atyjától száll alá”! Ő ahhoz a mennyhez tartozik, amely a mi számunkra látha-

tatlan, és mégis áldjuk azért, hogy Jézusban látható lett, eljött ide. Az Úré a Föld és annak teljessége, és kérjük az Urat újból és újból, hogy az Ő nevét, ezt, hogy Atya, hittel, valóban szentségben és valódi ismeretben tudjuk kiejteni! Hogy igen, mi tudjuk, hogy hova fordulunk; kit dicsőítünk, és hogy kikkel kötött össze bennünket a mennyei Atya. Áldott legyen érte, hogy mindez Jézusért lehetséges!

Amikor kimondod ezt, testvér, hogy „Mi Atyánk”, és amikor kimondom ezt, hogy „Mi Atyánk”, akkor rögtön legyen szemünk előtt a Jézus Krisztusban való váltság, hogy üdvösségünk egyedüli forrása, létrehozója és ajándékozója Jézus Krisztus, aki szeretett minket, és önmagát adta értünk! Én kívánom, hogy amikor kiejtjük ezt a két szót, hogy „Mi Atyánk”, és ezt az imádságot mondjuk, akkor mindig erre gondoljunk, hogy van Atyánk, aki Jézusban azzá lett, mert ez nem természetes! Ez kiváltság, ez lehetőség, és Jézus Krisztus adott nekem testvéreket, atyafiakat, akikkel együtt könnyöröghetünk, és együtt borulhatunk Ő elé. Ez ajándék, pedig sokszor nem annak gondoljuk, kiváltság is, pedig bűnös természetünk miatt sokszor nincs előttünk, és egyben kötelesség is az egyik tagtól a másik tag felé! „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy” – szent legyen az Ő neve közöttünk!

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy így szólíthatunk meg Téged, hogy „mi Atyánk”, és köszönjük, hogy nemcsak azt mondhatjuk, hogy mi Istenünk, mert nemcsak teremtettél és alkottál minket, formáltál és étellel ajándékoztál meg, hanem hívőként azért lehetünk hálásak, mert Jézus Krisztusban újjászültél élő reménységre. Azért, mert Jézus által bocsánatot kaptunk, mert Jézus által megnyílt az ajtó a kegyelem királyi székéhez, hogy mi egyáltalán ismerhetünk Téged, és tudjuk, ki vagy. Köszönjük, Urunk, hogy most bocsánatot kérhetünk azért, hogy hányszor mondtuk úgy a Miatyánkot, hogy ezekre nem is gondoltunk. Órizz meg bennünket, Urunk, a formaságoktól, külsőségektől; urald a mi szívünket, hogy szív szerint szólítsunk meg így Téged, hogy „mi Atyánk”.

Köszönjük, hogy már ennek az imádságnak az elején is ott van a kegyelem, ott van a fiúvá fogadtatás. Kérünk Téged, hogy taníts minket arra, hogy vannak testvéreink. Bocsásd meg, hogy sokszor nem is gondoltunk erre, amikor haragot tartottunk, amikor szeretetlenek voltunk, amikor a másik testvér nem is érdekelt bennünket. Bocsáss meg, Urunk, hogy sokat vétettünk ezen a téren is, de köszönjük, hogy Nálad van a bocsánat, hogy féljünk Téged!

Kérünk Téged, hogy adj testvériséget, vagy amit már adtál, azt erősítsd. Kérünk Téged, hogy el tudjuk végezni szolgálatunkat, feladatunkat ez irányban is. Kérünk Téged, Urunk, azokért a testvéreinkért, akik most nem lehetnek itt közöttünk betegség miatt. Kérünk azokért a családokért, akik a héten temettek. Kérünk Téged, Urunk, hogy vigasztald őket a Te igéddel! Vond ma-

A MI ATYÁNK I.

gadhöz őket, hiszen az egyetlen vigasz az, ha a Tieid vagyunk, hogyha Hozzád tartozunk, ha a Te megváltott gyermekeidnek mondhatjuk magunkat.

Kérünk, hogy hordozd gyülekezetünk minden tagját: kicsinyeket, felnőtteket, öregeket, megfáradtakat, küszködőket, kilátástalanságot érzőket, akik úgy gondolják, hogy nincs jövő, nincs holnap, akiknek valami megromlott vagy elromlott a családban, házasságban, kapcsolatokban. Építs meg bennünket, Urunk!

Kérünk Téged egyházunkért és egész népünkért, határon innen és határon túl, nemzetünkért. Kérünk Téged, Urunk, az egész teremtet világért. Hívj magadhoz még embereket, amikor a Te igéd hirdettetik! Jézus Krisztus nevében kérünk, aki feljogosított bennünket arra, hogy Hozzád forduljunk és Tőled kérjünk.

Ámen.

266. ének

1. Egek nagy Királya, Magasztalunk téged, Térjen nevedre dicséret!
Mulandó és gyarló Életünk átjárja Végtelen kegyelmed árja.
Jöjj, segíts, Jóra ints; Rólad zengjen nyelvünk, Vígan énekeljünk!

2. Dicsérjed, világom, Alkotód hatalmát, Mindenek felett uralmát!
Hirdesse a csillag Ránk sugárzó fénye, Mily csodás az Isten lénye!
Nagy égbolt, Nap és hold, Kik ott fenn jártok: Ti is Őt áldjátok!

3. Zengjen minden szívben Boldog hálaének A világ Teremtőjének!
Nagy kegyelmessége Gondot visel rólunk, számon tartja minden dolgunk.
Égben fenn, Földön lenn Áldassék jósága, Nagy irgalmassága!

4. Halleluját zengve, Magasztalva áldjad Krisztus által jó Atyádat!
Ha az Istent élő, Igaz hittel féled És a szíved Jézusé lett:
Boldogság, Üdv vár rád Fenn az ég honában, Hófehér ruhában.